

05 — POSLEDNJI DANI DOMINO FLUKSA

Obišao sam sve birtije po Andaluziji dok mi u jednoj rupčagi lažljivi starac, koji je želeo da mu platim piće, ne odade da je poznavao Domino Fluksa.

„Da“, reče stari kurjak, „poznavao sam ga još kao dete“. Neka iskra zacakli mu u očima dok je govorio.

Dolivao sam mu pivo cele noći. Trabunjao je kako su on i Fluks sedeli u istoj klupi. Služili vojsku. Bili ortaci u poslu. Rođaci. Braća.

Negde pred zoru, kad sam već hteo da odustanem, a obojica bili dobrono pijani, Minhauzen mi naškraba na parčiću salvete moj sledeći putokaz. Bila je to ona. Oči, usne, krivina nosa. Čak i ta oštra skica posedovala je svu snagu njene lepote. Srce je htelo da pukne.

„Don Pedro, kralj cigana, ga zna. Živi na kraju ulice.“

Znao sam da se u ovo doba noći u ovom delu grada ulice čudno granaju i poseduju imena i brojeve koji se ne mogu pronaći preko dana. Nije mi trebalo dugo da se izgubim u lavirintu stepeništa,

dvorišta i minijaturnih trgova. Ipak, nisam naišao na vrata sa sedam brava koja su se vodila u uzani hodnik iz koga možeš, kako neki tvrde, da sagledaš svemir iz svih uglova istovremeno.

Naposletku, mora da sam lutao satima, jer sam izbio u predgrađe grada. Noć u šumi je delovala tamnije, kao da se sprema da postane večna. Na jednom proplanku, ispod stogodišnjeg hrasta, čekao me je Don Pedro. „Kasniš“, reče. „Nekih dvadeset godina“.

* * *

Domino Fluks se probudio. Nije znao koliko vremena je spavao ni gde se nalazi. Soba je bila u nežnoj polutmini. Raširio je šake ispred lica i pokušao da razazna veličinu i izboranost. Mogle su to biti ruke studenta jednako kao i starca.

Sećao se samo sna. Ukazivao mu je da, možda, u opasnosti. Da je zarobljen, otet. Da neko iskorišćava njegove sposobnosti. Dvadeset godina. Možda i duže, ako su se događaji u snu desili davno. A možda je tek trebalo da se dese? Onda se prisetio da je video biser, a on je uvek putokaz za vizije dešavanja sadašnjih.

Razmišljao je, šta ako nastavi da spava? Koliko mu je još vremena ostalo? Šta ako mu je ovo poslednji dan? Šta uopšte učiniti ako zakasniš dvadeset godina i ostane ti samo jedan dan? Možda nije pametno da i njega prespava. A opet, zar je bitno?

Jedino novi snovi mogu da pruže odgovore. Zato se uskoro opet vratio u san, svestan da je već dugo nečija lutka na koncu i da sve njegove snove osluškuju mnogi.

* * *

Zavaljen ispod drveta, pretvarao se da čita „Utopiju“ Tomasa Mora. Don Pedro je imao tridesetak godina, mornarsku kapu i zulu-fe. Na levom uvetu, obasjana mesečinom, sijala se biserna naušnica.

„Fluks je nestao. Zbrisan sa lica zemlje kao da nikada nije postojao. Tražio sam ga i sam dugo, a onda odustao. Niko ne zna ništa o njemu. Da li je skončao, na koji način i njegove poslednje dane. Kao da se čitav svet urotio da izbriše tragove njegovog postojanja. Što možda nije ni čudno, s obzirom šta je sve mogao. Čuo si za istinite snove?“

Klimnuo sam glavom.

„Fluks je znao da ćeš doći jednoga dana da ga tražiš. Ostavio je ovo za tebe da ti pomogne u tvojoj mucu. Pre više od dvadeset godina.“

Zbunjen, primio sam predmet. Bile su to novine. Stare, izlizane vremenom. A opet, datum na njima bio je sutrašnji. Novine koje je Domino Fluks ukrao iz svojih snova o budućnosti.

„Zadrži ih. Iskoristio sam sve informacije iz njih odavno. Svako slovo se ispostavilo kao istinito.“

„Ono što tebe zanima je pri kraju“, dodao je pomalo zlokobno.

Na poslednjim stranicama novina bile su čitulje. Među njima i nekoliko mojih. Ali, samo jedna od njih bila je bitna jer je bila njena. Posle toliko godina čitao sam nežnu ljubavnu poruku žene za koju sam mislio da me je zaboravila.

Pozdravio sam se sa Don Pedrom i krenuo natrag u grad.